

Ἀναμφιβόλως ὁ θάνατος τὴν εἶχε λησμονήσει, προσέθηκεν ὁ κουρεὺς ἀναζητῶν συγχρόνως τὸν πῖλον τοῦ καὶ τὸν λεπτὸν ἐπενδύτην τοῦ.

— Δὲν εἶναι ἀκόμη τρία λεπτά τῆς ὥρας ποῦ ἐνόμιζε κανεὶς πῶς ἐχοράτευεν, ἐπανελάβεν ὁ ἐργάτης. . . τὰ πέντε καπίκια εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ χέρι τῆς. . . ἤθελε ν' ἀγοράσῃ γλυκὰ γιὰ τὰ παιδιὰ. . . Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος!...

— Ἐλα μαζί μου, Πέτρο Σεμιάνοβιτς, διέκοψεν τὸν ἐπισκέπτην ὁ κουρεὺς καὶ ἐξήλθον ἵνα προετοιμάσωσι τὰ τῆς κηδείας.

Ἀλλὰ σπανίως θρηνεῖται μία ἑκατοντοῦτις! Ἡ μικρὰ θυγάτηρ τῆς γραίας ἔσπευσε νὰ καλέσῃ γυναῖκας τῆς γειτονείας ἵνα παρασταθῶσιν εἰς τὰ πρὸς τὴν θανοῦσαν τελευταῖα καθήκοντα, αἵτινες μετὰ συγκινήσεως προσήλθον παρὰ τὴν σὺρὸν τῆς γραίας.

Ἐν τούτοις δὲν παρέλειψαν ν' ἀνάψωσι τὸ σαμβᾶρ, καὶ νὰ κενώσωσιν ἀρκετὰ ποτήρια τείου.

Τὰ ἐκποτηθέντα τέκνα συνεσπειρώθησαν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ παρετήρουν μετὰ περιεργείας τὴν θανοῦσαν. Ὁ Μύσας θ' ἀναμιμνήσκηται βεβαίως ἐνίοτε ἐν τῷ βίῳ τοῦ τὴν προμάμμην τοῦ, ἥτις ἐξέπνευσεν ἐρείδουσα τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἄλλ' ὅταν καὶ τούτου ἐπέλθῃ τὸ μοιραῖον τέλος, τίς ἄλλος θὰ ἐνθυμεῖται πλέον ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ γραία ζήσασα ἑκατὸν καὶ τέσσαρα ἔτη;

Διατὶ ἄρα γε ἔζησεν ἐπὶ τοσοῦτον πῶς δὲ διήλθε τὸν βίον τῆς;

Ἀδιάφορον!.. Μήπως δὲν ὑπάρχουσι μυριάδες ὑπάρξεων διερχομένων ἐν ἀφανείᾳ τὸν βίον των, καὶ αἵτινες φθίνουσιν ἀπαρატήρητοι;

Ἐνυπάρχει ἐν τούτοις ἐν τῷ θανάτῳ τῶν ἑκατονταετῶν κόρος τις τοῦ βίου καὶ γαλήνη, ἀποτελοῦντα φαινόμενόν τι συγκινοῦν καὶ ἐμπνέον τὴν μελέτην.

Βίος ἐνὸς αἰῶνος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

[Μετάφρασις]

ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ ΑΣΜΑ ΤΟΥ SHUBERT

ΥΠΟ

CARMEN SILVA

(ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ)

Ἡ ἑαρινὴ αὐρὰ ἐρρυτίδου τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως οἶονεὶ ἐπιστρωνόουσα αὐτὸν διὰ μυροέσεως ἀνθήσεως, καὶ ὁ ἄθρ' ἐμπλεως μεθυστικῶν μύρων ἐπαλλεν ἐν τῷ ἡλίῳ, ὥσει ζωογονηθεὶς ὑπὸ μυρίων ἀτόμων διαφανῶν σπινθηροβολούντων καὶ βομβιζόντων. Ἐν τῇ πόλει τύρβη ἐπεκράτει καὶ ἡ μακρόθεν ἡχώ ἐξέπνεεν εἰς ἀσθενέστατον ψίθυ-

ρον εἰς τοὺς μονήρεις κήπους τοῦ Πανσιλύπου μετὰ τοῦ μονοτόνου ῥόχθου τῶν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς θραυομένων κυμάτων.

Ὑπεράνω, ἡ Santa Brigitta, μοναστήριον ἄλλοτε, ἤδη δὲ ἐξοχικὴ ἔπαυλις, ἐδέσποζε τὴν εὐρείαν ἑκτασιν τῆς θαλάσσης. Ὅδὸς ἀνωφερῆς σκιαζομένη ὑπὸ πελωρίων συκῶν ἀνῆρχετο μέχρ' αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἐκατέρωθεν τειχωμάτων καλυπτομένων ὑπὸ χλοερῶν ταπήτων πεποικιλμένων ἐξ ἐρυθρῶν ἀνθέων. Ἀπὸ τοῦ κήπου ἐφαίνετο ἡ νῆσος Κάρπη ῥοδόχρους ἐν τῇ κυανῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ὁ Βεζούβιος ἐν τῇ ἀπειλητικῇ αὐτοῦ μορφῇ, καὶ ὁλόκληρος ὁ κόλπος ἐν τῇ γλαυκῇ αὐτοῦ καλλονῇ. Ὁ κήπος τοῦ Πανσιλύπου ἦτο κατὰ τι παρημελημένος καὶ ἠῤῥα ἀνευτινος ἐπιμελείας ῥόδα, ἑα, πωρτοκαλλέαι καὶ λεμονέαι, συμπυκνούμενα μίγδην καὶ σχηματίζοντα εὐώδεις λόχμας, ἐνῶ κατωτέρω αἱ ἀειθαλεῖς πυξοὶ ἀποστίλβουσαι ἐν τῷ ἡλίῳ, διέχεον τὸ βαρὺ αὐτῶν ἄρωμα. Καὶ αὐτὴ ἡ δεξαμενὴ περιεβάλλετο ὑπὸ ἀφθόνου φυτείας. Αἱ πετιρίδες καὶ τὰ καλλίφυλα ὑφ' ὧν κατεκλύζετο ἔσειον χαριέντως τὰς πρασίνας αὐτῶν κόμας καὶ κατωπτρίζοντο ἐν τῷ ἡρεμούντι ὕδατι. Ἡ δὲ ἀνωφερῆς δενδροστοιχία ἡ φέρουσα πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἀφθόνου χλόης καὶ μυροβολούντων ἀνθέων παντὸς εἶδους, φουμένων καὶ διατεταγμένων τοσοῦτον κανονικῶς, ὥστε ὁ κηπουρὸς οὐδ' ἐσκέπτετο σχεδὸν νλ̄ περιστείλῃ ἢ διατάξῃ ταῦτα. Εὐτυχῶς ἡ φύσις ἐδείχθη τοσοῦτον γενναία πρὸς τὴν Νεάπολιν καὶ ἔπλασε τοὺς ἀνθρώπους τοσοῦτον νωχελεῖς καὶ ἀφελεῖς ὥστε οὗτοι οὐδὲν ἔχωσι νὰ πράξωσιν ἄλλο ἢ ν' ἀπολαμβάνωσιν ἀκόπως τῶν πλουσιῶν αὐτῆς δώρων.

Ἡ εὐρεῖα ὑελόφρακτος θύρα τῆς ῥηθείσης οἰκίας ἤνοιξε καὶ δύο γυναῖκες κατήλθον βραδέως καὶ μετὰ προφυλάξεως τὴν κλίμακα, ἥς αἱ πέτρινοι βαθμίδες ἐκαλύπτοντο εἰς τὰ ἄκρα ὑπὸ βρύου. Ἡ πρεσβυτέρα τῶν δύο τούτων γυναικῶν ἔφερε μέγαν πῖλον στρογγύλον καὶ ἐκαλύπτετο τὴν ὄψιν ὑπὸ πυκνοῦ πρασίνου πέπλου· ἡ ἐτέρα, ἐξ ἐναντίας, δὲν ἔφερε πῖλον, αἱ δὲ ταινίαι, δι' ὧν περιέδει τὴν κόμην ὡς ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ αὐτῶν χρώματος ἀνεδείκνυσεν τὴν νεανικὴν αὐτῆς θαλερότητα ἐπὶ τῶν ἀβρῶν καὶ ῥοδίνων, ὡς ὁχνοῦς τοῦ ῥοδακίνου, παρειῶν τῆς. Τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐμειδίων, ὑπὸ τοῦ μειδιάματος ἐκείνου ὅπερ ἀπευθύνεται εἰς τὴν ἄλλοτρίαν χαρὰν, ἡ δὲ φωνὴ τῆς ἦτο ἡχηρὰ καὶ γλυκεῖα συγχρόνως, ἐνῶ οἱ βαθέως φαιόχρους ὀφθαλμοὶ τῆς παρηκολούθουν ἐναγωνίως πᾶν κίνημα τῆς συνοδοῦ τῆς.

— Ἐδῶ μητέρα! ἕνα σκαλοπάτι ἀκόμη, τὸ τελευταῖον.

Καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ὀδηγῇ ἐπιμελῶς τὴν πεπλοφόρον κυρίαν, ἥτις συνεκρατεῖτο στερεῶς ἐπὶ τοῦ βραχιονός τῆς καὶ περιφόβως προὔχρει:

— Ἀρκεῖ, τώρα εἴμεθα εἰς τὸν δρόμον, εἶπε.

Καὶ εἰσῆλθον ἀμφότεροι ὑπὸ τὴν πυκνὴν δενδροστοιχίαν.

— Τί ὠραία πρῶτα. Ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης θὰ ἦτο λαμπρὰ ἀπ' ἐδῶ. Ἀλλά... τὸ μανδῆλι μου!...

— Εἶσαι βεβαία ὅτι τὸ εἶχες μαζὺ Σου, μητέρα;

Ἡ κόρη ἠρεύνεισεν ἐν τοῖς θυλακίοις τῆς ἐσθῆτός της, ἀλλὰ μάτην.

— Τί ἀπρόσεκτος ποῦ εἶμαι! Κάθῃσαι ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ καθίσμα, μητέρα, νὰ ἀναπνεύσῃς τὴν εὐωδίαν, θὰ ἐπανεέλθω ἀμέσως.

Ἡ γραία ἀνύψωσέ πως τὸν πέπλον ἵν' ἀναπνεύσῃ τὴν εὐώδη αὐραν, καὶ ἀπεκαλύφθῃ ἡ ὄψις αὐτῆς. Τὰ χαρκτηριστικά της ἦσαν λεπτότατα, ὠραῖα εἰσέτι ὑπὸ τὴν περιβάλλουσιν λευκὴν, ὡς ἡ χιών, κόμην της. Ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν βαθέως κοῖλοι καὶ ἐσθεςμένοι· ἡ δυστυχὴς ἦτο ἐντελὲς τυφλή.

Ἦδὴ ἡ Λίζα, οὕτως ὠνομάζετο ἡ κόρη, ἐπέστρεφε καὶ κατήρχετο τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος διὰ τοῦ ἐλαστικοῦ αὐτῆς βήματος.

— Μητέρα, ἔρχονται οἱ Γκριμάνοι καὶ θέλουν νὰ σὲ ἴδουν, θὰ τοὺς δεχθῇς;

— Ὡ! ὄχι, ὄχι! δὲν ἠμπορῶ νὰ ἴδω κανένα σήμερον, ὑποφέρω πάρα πολύ. Σὺ γνωρίζεις τί κακὴν νύκτα διήλθον.

— Νὰ τοὺς εἶπω λοιπὸν νὰ ἔλθουν ἄλλην ἡμέραν;

— Ναί, ἂν θέλῃς... Ἐχεις ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς ἴδῃς Λίζα;

— Ὡ! ναί, μητέρα μου!... Δηλαδή ἂν καὶ Σὺ ἔχεις ἐπιθυμίαν.

Ἡ κόρη ἦτο τοσοῦτον νεαρὰ ὅσον ἐφαίνετο; Ἀργυραὶ γραμμαὶ ἀνεπαίσθητοι ἐκ πρώτης ὄψεως διηυλάκουν τὰς φαεινὰς αὐτῆς ταινίας καὶ παρὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς λεπτόταται ρυτίδες διεσταυροῦντο, ἐνῶ μετὰ τῶν βλεφάρων πτυχὴ τις ἐσχηματίζετο ἐκάστοτε, καὶ ἠφάνιζετο ἀμέσως ὡς σκιά, κατὰ τὰς κινήσεις τῆς φυσιογνωμίας της.

— Ἐγὼ προτιμῶ νὰ μένω μόνη μετ' τὴν καλὴν μου Λίζαν.

Ἡ πτυχὴ ἐσχηματίσθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μετώπου τῆς Λίζας καὶ ἡ ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν της κατέστη ἐκτάκτως σκεπτική. Ἀλλὰ διὰ φωνῆς παιδρᾶς καὶ ὑπομειδίσαν ἀπήντησε:

— Καλὰ, ἄς ἔλθουν ἄλλην ἡμέραν.

Καὶ ἔσπευσεν ἤδη νὰ ἐξέλθῃ, ὅποτε ἡ μήτηρ της τὴν ἐκάλεσε πάλιν:

— Ἀλλὰ πῶς βιάζεσαι, Λίζα! Στάσου, ἴσως δυνηθῶμεν νὰ τοὺς προσκαλέσωμεν μίαν ἡμέραν. Πότε σοῦ φαίνεται καλλίτερα.

— Καλλίτερα μεθαύριον, αἱ;

Καὶ τὸ βλέμμα της διευθύνθη μετ' ἀγωνίας πρὸς τὴν οἰκίαν, σκεπτομένη ὅτι οἱ ἐπισκέπται θὰ ἀνέμενον ἤδη ἐπὶ πολὺ.

— Νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἀμαξάν νὰ τοὺς ὁμιλήσω ἡ ἰδία; εἶνε ἀβρότερον αὐτό.

— Καὶ ἐγὼ θὰ μένω μόνη;

— Θέλεις νὰ φωνάξω τὴν Μπέππα;

— Ὁχι, δὲν πειράζει... ἀλλὰ φώναξέ την καλλίτερα, αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου τόσο βεβαρημένον σήμερα καὶ τόσο μαῦρο τὸ σκότος...

Ἡ Λίζα ἀνῆλθε τὴν κλίμακα μετὰ ταχύτητος 18ετοῦς κόρης, διήλθε τὴν ἐπιμήκη δίοδον τῆς οἰκίας, κατήλθεν ἐτέραν κλίμακα καὶ ἔφθασεν ἐν τῇ ἀμαξῇ, ἥτις ἵστατο πρὸ τοῦ κιγκλιδώματος, καὶ ὀπόθεν τῇ ἐμειδίων.

— Λίζα! Λίζα! ἐφώνησαν νέοι καὶ γέροντες ἰδόντες αὐτήν.

Αὕτη ἐμειδία ἐπίσης καὶ προσηνῶς ἀποταναθεῖσα ἐνὶ ἐκάστῳ εἰδοποίησεν αὐτοὺς πνευστιῶσα ἐκ τῆς σπουδῆς ὅτι ἡ μήτηρ της διήλθε κακὴν νύκτα, ὅτι σήμερον ἦτο ἀσθενὴς καὶ παρεκάλει αὐτοὺς νὰ ἐπανεέλθωσιν ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ. Καὶ ἐνῶ ὠμίλει τὸ βλέμμα της ἐξέφραζεν ἀγγελικὴν ἡδύτητα ζωηροτέραν τοῦ φιλήματος τοῦ ἐαρινοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως. Μεθ' ἀποχαιρετήσασα αὐτοὺς ἠφάνισθη.

Ἡ ἀμαξία ἐξεκίνησε καὶ οἱ ἐπισκέπται:

— Τί κόρη! τί ἄγγελος! ἔλεγον.

Καὶ ἐνῶ ἀπεκακρύνοντο διηγούντο τὴν ἐκ θυσιῶν γεννηθεῖσαν ταύτην ζωὴν, ὠκτερον αὐτὴν ἐπὶ τῇ μὴ νυμφεύσει της, αὐτὴν, ἥτις θὰ ἦτο τύπος συζύγου καὶ μητρός, καὶ θὰ καθίστα ἀληθὴ παράδεισον τὴν οἰκίαν της.

Εὐτυχῇ τὰ τέκνα τοιούτων μητέρων!

Ἐν τούτοις ἡ Λίζα ἐπανῆλθεν ἐν τῷ ἡσυχῇ κήπῳ τῆς ἐπαύλεως, καὶ καθεστθεῖσα παρὰ τὴν μητέρα της ἤρξατο ἀναγινώσκουσα αὐτῇ ἐπιστολάς, καὶ διατρέχουσα αὐτὰς κατ' ἰδίαν πρῶτον, ἀπεσιώπα αὐτῇ καταλλήλως πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἐρεθίσῃ τὴν τυφλὴν γραίαν.

Περαιτωθείσης τῆς ἀναγνώσεως ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη διεβημάτισαν ἐπ' ὀλίγον ἐν τῷ κήπῳ, μεθ' ἐκαθέστησαν πάλιν. Ἀλλ' ἡ τυφλή, ἐν δυσαρρεσκείᾳ πάντοτε, ὅτε παραπονεῖτο ὅτι ὁ ἥλιος ἔκαie τὰ βλέφαρά της, ὅτε ὅτι ἡ σκιά ἐπάγωνε τοὺς ὤμους της, ὅτε ὅτι οἱ πόδες της ἦσαν ἐν ὑγρασίᾳ καὶ μόλις μετὰ μεγάλης δυσκολίας εὗρεθῃ καταλλήλῳ τι μέρος ἵνα μείνῃ. Τῇ στιγμῇ ταύτῃ θεράποντες εἰδοποίησαν αὐτὴν ὅτι ἦλθεν ὁ ἰατρός.

Οὗτος, Νεαπολίτης, ἦτο φύσει λίαν παιδρὸς. Εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ παιδρύνῃ τὴν τυφλὴν γραίαν, ὁμιλῶν καὶ γελῶν μετ' αὐτῆς. Ἦρchiσε λοιπὸν διηγούμενος τὰς σκανδαλώδεις εἰδήσεις τῆς πόλεως, τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἱατρικὰ κατορθώματα, καὶ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὤφειλον αὐτῷ οἱ πτωχοί. Καὶ ἡ ἀσθενὴς ἐλησμόνει ἐπὶ στιγμὴν τὴν κακὴν αὐτῆς νύκτα καὶ τοὺς νευρικοὺς παροξυσμούς της.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ Λίζα ἐπεριπάτει ἐν τῷ κήπῳ μετὰ τῆς ἐκ πυλῶν περιοχῆς καὶ τοῦ χλοεροῦ τειχώματος, καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐκ δευτέρου τὰς ἐπιστολάς της, σύννους καὶ συχνάκις στενάζουσα. Μεθ' στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς δεξαμενῆς, παρετήρησε τὸ ἡρεμοῦν ὕδωρ καὶ ἐν δάκρυ καταρεῦσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἐτάραξε τὴν ἀκίνητον ἐπιφάνειαν σχηματίσαν μικροὺς κύκλους βαίνοντας εὐρυνομένους μέχρι τῶν ὑπὸ βρύου κεκαλυμμένων ἄκρων.

— Λίζα ἠκούσθη αἰφνης ἡ φωνὴ τῆς μητρός της, Λίζα ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ, μητέρα, ἀπεκρίθη ἐκείνη, διὰ φωνῆς παιδρᾶς καὶ καθαράς.

Καί φθάσασα ἡρωτήθη ὑπὸ τῆς ἀσθενοῦς περὶ τῆς παρελθούσης νυκτὸς δώσασα τῷ ἱατρῷ ἀκριβεῖς πληροφορίες.

Οὗτος διέταξεν ἀπόλυτον ἀνάπαυσιν καὶ πραϋντικόν τι φάρμακον, μεθὸ ἐβοήθησεν ἵνα μεταφέρωσι τὴν ἀσθενῆ ἐν τῷ κοιτῶνι, καὶ μετ' ὀλίγον ἤκούετο μόνον ἡ κανονικὴ ἀναπνοὴ τῆς γραΐας βαθέως κοιμωμένης, καὶ ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ ὁ τριγμὸς γραφίδος γραφούσης ταχέως ἐπὶ χάρτου, οὐ τὰ φύλλα ἦσαν ἀνεπτυγμένα μετὰ προσοχῆς ἵνα μὴ ἀκούηται συνθλιβόμενος.

Μετὰ μεσημβρίαν ἡ ἀσθενής, ἡσυχος καὶ ἀναπεπαυμένη, ὑποβασταζομένη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τῆς εἰσῆλθεν ἐν κλειστῷ ὀχήματι πρὸς περιπατον. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἡ Μπέππα ἀνήγγειλεν αὐτοῖς ὅτι ἦλθον οἱ μουσικοί.

— Λέγεις νὰ ἦνε ἀκόμη ζέστη εἰς τὸ δῶμα, Λίτσα; Φέρε μου τὸ σάλι καὶ τὸ μανδῆλι τοῦ λαιμοῦ, καὶ εἰπέ νὰ ἔλθουν ἐπάνω.

— Βέβαια, μητέρα, οὐδὲ φύλλο σείεται ἀκόμη.

Λεπτοφυῆς καὶ λευκὸν περιλαίμιον περιέβαλλε τὴν ὠχρὰν ὄψιν τῆς γραΐας τυφλῆς ὡς ἡ χρυσὴ στεφάνη τὰς κεφαλὰς τῶν ἁγίων.

Κάτω ἡ θάλασσα ἐμορμύριζε καὶ ἡ Κάπρη διεχώριζε ῥοδοκύανος.

Πρέπει νὰ ἔχη τις ἀκούσει τὰς συναυλίας των ἵνα ἐννοήσῃ τὴν ἀπόλαυσιν ἣτις ἀνέμενε τὰς δύο μονήρεις γυναικας. Αἰσθάνεται τις ἀπολαμβάνων θείας τινος ἁρμονίας, καὶ τοσοῦτον μεγάλη εἶνε ἡ ἐκπληξίς τῶν ξένων, ὥστε οἱ Νεαπολῖται ἀναμένουσι πάντοτε ἀνυπομόνως τὴν πρώτην θαυμαστικὴν αὐτῶν ἀναφώνησιν.

Ἀμφότεραι, ἤκουον καταθελγόμεναι καὶ μειδιῶσαι τὰς μελωδίας αἰτίνες ἀδιαλείπτως σχεδὸν διεδέχοντο ἀλλήλας.

Οἱ μουσικοὶ γινώσκοντες ὅποια ᾄσματα ἤρresκον τῇ γραΐᾳ ἀπέφευγον νὰ τὴν μελαγχολίσωσιν.

Αἰφνης εἰς ἐξ αὐτῶν ἐγερθεὶς καὶ πλησιάσας αὐτῇ τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ἔμαθον νέον τεμάχιον, γερμανικὸν τι ᾄσμα καὶ τὴν ἡρώτησεν ἐὰν ἐπεθύμει νὰ τὸ ἀκούσῃ.

— ὦ! ναί, ναί, βέβαια! σπανίως, ποτὲ σχεδὸν ὁ ἄερας δὲν φέρνει κανὲν γερμανικὸν ᾄσμα ἕως τὴν Santa Briggitta.

Οἱ μουσικοὶ κανονίσαντες τὰ ὄργανά των ἤρχισαν... τὴν *serenata* τοῦ Shubert, τὴν πασίγνωστον ταύτην καὶ αἰωνίως ὠραίαν serenata, ἥς ἡ περιπαθὴς μελωδία ἀφίπταται τρέμουσα ἀπὸ τῶν χορδῶν τοῦ μανδολίνου. Καὶ ὁ τρόμος οὗτος ἐφάνη εἰσδύσας ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ἐν ὅλῳ τῷ σώματι τῆς Λίτσης· τὸ αἷμα συνέρρευεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς καὶ ἀπεσύρθη ἀμέσως ἐντελῶς, ἵνα ἐπανεέλθῃ μετὰ πλείονος δυνάμεως, ἐνῶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς δάκρυα διέφυγον καὶ καταπεπνιγμένος λυγμὸς συνετάρaxε τὰ στήθη τῆς.

Δὲν ἦτο αὕτη γλυκεῖα μελαγχολία, ἀλλὰ φλέγουσα ὀδύνη, ἣτις ἐκοίλαινε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συνέσπα τὰ χεῖλη. Ἀλλ' οὐδὲ νοσταλγία ἦτο· ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἡ Λίτσα ἦτο

κυρία ἐαυτῆς, θεωροῦσα γελοῖόν τι τὴν νοσταλγίαν. Ὅχι, ἦτο καίριον τραῦμα τῆς καρδίας ἀναξέομενον. Ἡ Λίτσα δὲν ἔβλεπε πλέον τὸν γλαυκὸν κόλπον, οὐδὲ τοὺς μουσικούς, οὐδὲ τὸν ἥλιον μεγαλοπρεπῶς καταδυόμενον, καὶ οὐ-τινος αἱ ἀκτῖνες κατεχρύσωσαν τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ Παυσιλύπου μέχρι τοῦ Βεζουβίου, καὶ καθίστων αὐτὴν ἀπα-στράπτουσαν δίκην ῥευστοῦ χρυσοῦ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ.

ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ

Γλυκὰ τ' ἀγέρι ἐφύσαε	ὦ! λησμονῶ ποῦ σ' ἔβλεπα.
Σ' τὴ πλῶρη μας θυμήσου,	Τί ἀγροίκια 'ς τὴν καρδιά μου,
Κι' ἐσύ εἶχες φίλη μου λυτὰ	Τί πόνος μοῦ ἐσπάραξε
Τὰ καστὰνὰ μαλλιά,	Τὰ στήθια μυστικὸς,
Καὶ 'ς τὴ γλυκεῖα τὴν ἡρεμν	Τοῦτο θυμοῦμαι μοναχά,
Κι' ὀλόλευκη, μορφὴ σου,	Τὸ κῦμα ὀλόγυρά μου.
Τὰ δυὸ σου μάτια ἐλάμπανε,	Ἐφούσκωνε ὅλο ἐφούσκωνε
Σὰν ἄστρα φωτεινά.	Κι' ἐγὼ τὸ θῶρηκα ἀχνὸς

Κι' ἔλεγα μὲ τὴ σκεψὶ μου
Σὰν σκάει γλυκὰ τὸ κῦμα,
Ὅ ἄρρος ἐπάνω ἀγάπη μου
Μένει λευκὸς λευκός,
Σ' τὴν θάλασσα ποῦ σὺ ἀπερνᾷς
Ἄν εὗρισκα τὸ μνημα
Τὸ κῦμα θὰ ἦτο ὁ πόνος μου
Κι' ἡ ἀγάπη μου ὁ ἄρρος.

Ζάκυνθος Σεπτέμβριον

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ἘΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Ἡ πλάση ὅλη σκυθρωπὴ τὴν ἀνοιξὴ προσμένει
σκυρτὴ 'ς τῆς βαρυχειμωνιάς τὴν πᾶχνην καὶ τὰ χιόνια
ν' ἀνοίξῃ πάλι ἡ Μυρτιά δροσοστεφανωμένη
καὶ ν' ἀκουστοῦν μέσ' 'ς τὰ κλαδιά χαρούμενα τ' ἀηδόνια

Ὅ κόσμος ὅλος καρτερεῖ τῆς ἀνοιξῆς τὴν χάρη
νὰ πρασινίσουν τὰ βουνὰ νὰ ἀνθίσουν τὰ λειβάδια
νὰ ξανανεώσῃ πάλι ἡ γῆ μέσ' 'ς τὸ χλωρὸ χορτάρι
κι' ἀντὶς γιὰ χιόνια, κάτασπρα νὰ βόσκουν τὰ κοπάδια.

Νὰ ξαστερῶσιν τ' οὐρανοῦ ἡ γαλανὴ ἀγκάλη
ποῦ τὴν σκεπάζαν σύννεφα κατὰμαυρα σὰν πίσσα
νὰ ξαποστάσῃ σιγαλὰ τὸ κῦμα 'στ' ἀκρογιάλι
ποῦ τὸ ταρᾶζαν οἱ καιροὶ καὶ τόδεραν μὲ λύσσα.

Νὰ βγοῦν 'ς τοὺς κάμπους λιγεραῖς μὲ γέλοια, μὲ τραγούδια
νὰ κατεβῇ κι' ἡ ὥμορφη μὲ τὸ σταμνὶ 'στὴ βρύσι
νὰ κόψουν γιὰ τὴν Παναγιά ἀρύριστα λουλούδια
νὰ βρῇ τὸν νεῖδ ποῦ καρτερεῖ κρυφὰ νὰ τῆς 'μιλήσῃ.

Ἡρῆς καὶ πάλι ἡ ἀνοιξὴ τοῦ Μάρτη ἡ θυγατέρα
κι' ἔδωσ' ὁ ἥλιος σ' τῆς κορφαῖς μ' ὀλόχρυσαις ἀχτίδες
πράσινα φύλλα καὶ δροσιὰ καὶ γαλανὴ ἡμέρα
ποῦ 'ς τὴν καρδιά σκορπίζουσε τόσαις γλυκαῖς ἐλπίδες.

Ἡ πλάση ἀνθοστόλιστη γιορτάζει τὴ χαρὰ τῆς
θάσῃ λειβάδια καὶ βουνὰ ὁ οὐρανὸς τὸ κῦμα
μὰ ἡ δίκῃ μου ἡ καρδιά σκυρτὴ 'ς τὴ συμφορὰ τῆς
ἔχει τὸν πόνο γι' ἀνοιξή, καὶ ἐλπίδα τῆς τὸ μνημα.

1 Μαρτίου 1890.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύος